КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС ТА КРИМІНАЛІСТИКА. ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВА ДІЯЛЬНІСТЬ

УДК 343.98.06 (477)

МЕТОДОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ РЕАЛІЗАЦІЇ РОЗВІДУВАЛЬНОЇ ФУНКЦІЇ ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ

Албул Сергій Володимирович
кандидат юридичних наук, доцент, перший проректор
(Одеський державний університет внутрішніх справ,
м. Одеса, Україна)

У статті розглянуто поняття та основні методологічні аспекти реалізації розвідувальної функції оперативно-розшукової діяльності органів внутрішніх справ. Автор, на підставі аналізу існуючих філософських концепцій, світової практики протидії злочинності, виказує власне бачення означених проблем та надає пропозиції щодо розуміння сутності розвідувальної функції оперативно-розшукової діяльності органів внутрішніх справ. Розкриваючи інформаційну та прогностичну сутності розвідувальної функції оперативно-розшукової діяльності органів внутрішніх справ, обґрунтовується необхідність формування в Україні системи кримінальної розвідки.

Ключові слова: злочинність; інформація; кримінальна розвідка; методологія; оперативно-розшукова діяльність; органи внутрішніх справ; розвідувальна функція.

МЕТОДОЛОГИЧЕСКИЕ АСПЕКТЫ РЕАЛИЗАЦИИ РАЗВЕДЫВАТЕЛЬНОЙ ФУНКЦИИ ОПЕРАТИВНО-РОЗЫСКНОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ ОРГАНОВ ВНУТРЕННИХ ДЕЛ

Албул Сергей Владимирович
кандидат юридических наук, доцент, первый проректор
(Одесский государственный университет внутренних дел,
г. Одесса, Украина)

Рассмотрено понятие и основные методологические аспекты реализации разведывательной функции оперативно-розыскной деятельности органов внутренних дел. Автор, на основе анализа существующих философских концепций, мировой практики борьбы с преступностью, выражает личное отношение к указанному вопросу и вносит конкретные предложения относительно понимания сущности разведывательной функции оперативно-розыскной деятельности органов внутренних дел.

Раскрывая информационную и прогностическую сущность разведывательной функции оперативно-розыскной деятельности органов внутренних дел, автор обосновывает необходимость формирования в Украине системы криминальной разведки.

Ключевые слова: информация; криминальная разведка; методология; оперативно-розыскная деятельность; органы внутренних дел; преступность; разведывательная функция.

METHODOLOGICAL ASPECTS OF THE IMPLEMENTATION OF THE INTELLIGENCE FUNCTION OF OPERATIONAL-INVESTIGATIVE ACTIVITY OF ORGANS OF INTERNAL AFFAIRS

Albul Sergii
Ph. D. Associate Professor. First pro-rector
(Odessa State University of Internal Affairs,
Odessa, Ukraine)

A concept and basic methodological aspects of realization of reconnaissance function of operatively-search activity of organs of internal affairs are considered. Detailed information is disclosed nature of intelligence functions. On the basis of the epistemological approach, the author analyzes the operational-search activity of the Interior.

Analyzed in detail issues related to the modern understanding of methodology and methods of research and information. Defines the concepts of methodology, techniques and methods of modern Science.

An author, on the basis of analysis of existent philosophical conceptions, world practice of fight against criminality, expresses the personal attitude toward the indicated question and makes certain suggestions in relation to understanding of essence of reconnaissance function of operatively-search activity of organs of internal affairs. Stages of information work for the implementation of functions operational and investigative activities. As an independent direction considered elements of the forecast in the operational-search activities of internal affairs.

Revealing information and predictive nature of the intelligence function of operatively-search activity of the Interior, the author proves the necessity of forming in Ukraine of criminal intelligence.

Keywords: information; criminal secret service; methodology; operatively-search activity; organs of internal affairs; criminality; reconnaissance function.

Забезпечення внутрішньої безпеки є винятковою прерогативою держави, що і визначає роль та значення її правоохоронного забезпечення. В умовах масштабної криміналізації суспільства, коли на її стан впливають організована злочинність і корупція, що опанували різноманітні механізм впливу на прийняття багатьох державних рішень, позитивні зміни у суспільному житті, стратегічні реформи у галузі внутрішньої безпеки значною мірою залежать від здатності держави, її правоохоронної системи докорінно змінити кримінальну ситуацію в державі. Оперативні підрозділи органів внутрішніх справ для виконання функцій протидії злочинності мають бути обізнані щодо внутрішніх процесів, які існують у злочинному середовищі та його інфраструктурі. Вирішення означених завдань у значній мірі досягається завдяки постійному, циклічному пошуку оперативно-розшукової інформації [1, с. 159]. Враховуючи, що пошук та здобування такої інформації знаходиться у площині проблем методології, за нашим переконанням, необхідно вести мову саме про методологічні аспекти розвідувальної функції оперативно-розшукової діяльності органів внутрішніх справ.

Окремим проблемам реалізації розвідувальної функції оперативно-розшукової діяльності органів внутрішніх справ присвячені праці таких видатних вчених, як І. Г. Басецький, А. С. Вандишев, М. П. Водько, А. Ф. Волинський, Д. В. Гребельский, І. Г. Гричанін, Л.М. Калинкович, В. А. Лукашов, В. С. Овчинский, В. Г. Самойлов, В. А. Самохін, В. В. Сергєєв та ін. Психологічні аспекти цієї діяльності досліджували В. А. Черепанов, Ю. В. Чуфаровський та ін. У сучасних роботах вітчизняних вчених,

таких як М. І. Ануфрієв, О. М. Бандурка, Г. М. Бірюков, О. Ю. Бусол, Е. О. Дідоренко, В. П. Захаров, І. П. Козаченко, Я. Ю. Кондратьєв, О. Є. Користін, В. В. Крутов, В. А. Некрасов, Д. Й. Никифорчук, М. М. Перепелиця, С. І. Пічкуренко, М. А. Погорецький, Е. В. Рижков, М. Б. Саакян, І. В. Сервецький, В. Є. Тарасенко, І. Р. Шинкаренко та ін., розглядались окремі аспекти організації і тактики реалізації розвідувальної функції оперативно-розшукової діяльності органів внутрішніх справ. Слід зауважити, що до теперішнього часу комплексного дослідження методологічних засад реалізації розвідувальної функції оперативно-розшукової діяльності органів внутрішніх справ не проводилося. За нашим переконанням, одним з напрямів, що потребують ретельного наукового опрацювання є проблеми методології оперативно-розшукової діяльності органів внутрішніх справ в контексті реалізації розвідувальної функції.

Методологія (від грец. methodes – метод; logos – вчення) – являє собою систему загальних підходів, принципів, методів, способів і засобів пізнання, реалізованих на основі знань про закономірності їхнього застосування за допомогою сукупності юридичних понять і категорій, а також вчення про теоретичні основи їхнього пізнавального використання [2, с. 90]. Інакше кажучи, методологія – це різноманітна система певних теоретичних принципів, понять, логічних прийомів, конкретних способів дослідження об'єкта і предмета. Як стверджують науковці, методологія містить технологічну складову системи дослідження, якою є упорядкована сукупність методик, технічних засобів, призначених для дослідження складних явищ і процесів у територіально-просторових системах [2, с. 90].

Слід зазначити, що методологію наука розуміє досить неоднозначно. Можна виділити такі варіанти структурного розуміння методології у сучасній науці:

1. Методологія – це певна сукупність філософських методів пізнання. До неї входять: індуктивний метод Френсіса Бекона, раціоналістичний метод Рене Декарта, діалектичний метод Сократа, Георга Гегеля, Карла Маркса, феноменологічний метод Едмунда Гуссерля, системний метод Людвіга фон Берталанфі, Уїльяма Ешбі, Толкотта Парсонса тощо. Методологія в цьому разі підноситься до небес філософської методології, із неї виключається величезний пласт конкретних методів і прийомів [3, с. 52];

2. Методологія розглядається як система методів пізнання, зокрема й конкретних. Вона уявляється у вигляді певного арсеналу методів діяльності. Недоліки такого підходу в тому, що методологія, з одного боку, звужується до розуміння тільки методів і тільки методів пізнання. Тут виключається методологічна роль принципів, теорій і парадигм. З другого боку, методологія в цій транскрипції стосується тільки пізнавальної діяльності. Насправді діяльність характеризується, принаймні, трьома її різновидами: пізнавальною, практичною та оцінною, які взаємно доповнюють один одного у реальній життєдіяльності [4, с. 27-28].

3. Методологія – це тип раціонально-рефлексивної свідомості, спрямований на вивчення, удосконалення і конструювання методів. Поняття «методологія» має два основних значення: по-перше, це – система певних правил, принципів і операцій, що застосовуються у тій чи іншій сфері діяльності (в науці, політиці, мистецтві тощо); по-друге, це вчення про цю систему, загальна теорія метода [5].

4. Методологія – це система принципів наукового дослідження; вчення про науковий метод пізнання законів природи за допомогою сукупності методів дослідження, що застосовуються в будь-якій науці відповідно до специфіки об'єкта її пізнання [6, с. 114].

Слід зазначити, що системно-діяльнісний підхід до методології ще недостатньо розроблений, але він має певні перспективи виділення в методології деяких підсистем, які забезпечують пізнання, комунікацію, рефлексію і т. ін. Проте натепер наука поки що не має такого методологічного потенціалу, щоб сформувати розвинуту внутрішню структуру

методології. Однак процеси становлення окремих методологій відбуваються досить швидко. Формуються методології пізнання, прогнозування, комунікацій, діагностики, оцінювання, моделювання, проектування, контролю, управління, виробництва і споживання тощо.

Під методикою розуміють сукупність способів, що використовують у певній галузі знань для збирання, обробки та аналізу інформації [2, с. 90]. Метод визначається як сукупність логічних прийомів і конкретних способів пізнання загальних і основних закономірностей виникнення, розвитку й функціонування об'єкту і предмету дослідження. Призначення методу – отримання за його допомогою нової інформації про навколишню реальність, заглиблення в сутність явищ і процесів, розкриття законів й закономірностей розвитку, формування і функціонування об'єктів, які досліджуються. Від якості методу, правильності його обрання й застосування залежить істинність отриманого знання [7, с. 14].

Терміни «методологія» і «метод» у будь-якій науці співвідносять як загальне та часткове, де метод є системою розумових і практичних операцій (процедур), що спрямовані на вирішенні конкретних пізнавальних завдань з урахуванням визначеної пізнавальної мети [2, с. 91].

Сучасний етап розвитку науки зосереджує увагу дослідників на необхідності використання міждисциплінарних методів, теорії самоорганізації, альтернативістики з урахуванням методологічних у гносеологічному сенсі понять «невизначеність», «вірогідність», «віртуальність», «випадковість», «нелінійність», «біфуркація» та «флуктуація», які сукупно відображають характеристики несталого, складного і рухливого світу. Аналізуючи методологічні проблеми сучасної української правової науки, науковці зазначають, що новелізація її методології повинна базуватися на основі використання в пізнавальній діяльності досягнень таких наук, як герменевтика, соціопсихолінгвістика, синергетика, що дозволяє глибше пізнати функціональні, адаптаційні, творчі потенціали державно-юридичних інструментів і механізми реалізації таких можливостей [8, с. 2]. Процес фундаменталізації вітчизняної правової науки сьогодні характеризується наявністю значущих тенденцій у зміні об'єкта і, відповідно, предмета загальнотеоретичної юриспруденції. На думку вчених, такими тенденціями, передусім, є антропологізація, глобалізація і деформалізація [8, с. 3].

Деформалізація об'єкта і предмета загальнотеоретичних правових досліджень полягає в тому, що якісні рамки явища, що відображається поняттям права, дещо розмиваються, зливаючись з деякими суміжними соціальними феноменами. Завдяки цьому, закономірно відбувається процес запозичення для потреб подібних досліджень методологічної бази широкого кола менш формалізованих напрямків науки, що дозволяє, на наш погляд, більш глибоке проникнення у суть явища з метою осмислення і направленого, цільового впливу на його складові [9, с. 5]. Адже, сьогодні розвиток будь-якої науки пов'язаний з одночасним процесом диференціації та інтеграції знань з різних наук.

У свою чергу, глобалізація методології сучасної вітчизняної правової науки виявляється в усвідомленні національної правової системи, як елементу системно-структурного утворення більш високого рівня. Саме завдяки реалізації такого підходу «коли національна правова система осмислюється як елемент (реальний або потенційний) іншої правової системи, наприклад, правової системи Ради Європи або Європейського Союзу, – можна науково обґрунтувати умови, вимоги, напрями, методи і наслідки перетворень, які повинна зазнати перша, щоб досягти відповідних системоутворюючих параметрів і органічно «вписатися» в системно-правове утворення більш «високого» рівня» [9, с. 6].

Антропологізація методології (емпіричної і праксіологічної) сучасної науки повинна випливати з принципу людиноцентризму, як відправного пункту будь-якої діяльності [8, с. 3]. При цьому, на наш погляд, людина, в цьому випадку, визначається у трьох іпостасях, –– як суб'єкт пізнання, як об'єкт пізнання і, як орієнтир пізнання. Відносно проблем правової науки, можна, на нашу думку, зробити припущення, що суть антропологізації полягає, передусім, у визнанні аксіологічної значущості прав і свобод людини. Сутність тенденції антропологізації методології вітчизняної юриспруденції полягає в тому, що саме людина стає центральним об'єктом загальнотеоретичного правознавства, а його природні правові властивості і закономірності їх державно-юридичного забезпечення поступово перетворюються в найважливішу складову предмета цієї науки. За нашим переконанням, вказані тенденції притаманні й процесу новелізація методології оперативно-розшукової діяльності органів внутрішніх справ.

Свідченням людиноцентристського повороту вітчизняної правової системи виступає становлення теорії прав людини, як концептуального ядра проводержавознавства. При цьому, права і свободи людини, їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності сучасної цивілізованої держави. Права людини – одна з фундаментальних концепцій людства. Згідно з загальновизнаною у світовій політико-правовій думці природно-історичною теорією трьох поколінь, ця концепція пройшла шлях від перших актів англійського конституціоналізму, затвердження соціально-економічних прав до формування права народів [7, с. 428-432]. Безсумнівно, визнання пріоритету загальнолюдських цінностей для правової науки надзвичайно важливе. Адже саме ці цінності, на наш погляд, поєднують право з моральністю, відроджують у всій повноті такі моральні категорії, як совість, справедливість, милосердя.

Загальним проблемам методології юридичної науки присвячені фундаментальні дослідження А. М. Васильєва, В. П. Казимирчука, Д. А. Керімова, П. Є. Недбайла, П. М. Рабіновича, О. В. Сурілова, Ф. Н. Фаткуліна, Д. І. Фельдмана, Р. О. Халфіної, В. А. Шабаліна та інших видатних науковців. Однак, ми навмисно торкнулися цього питання, вважаючи, що вказані вище тенденції в новелізації методології праводержавознавства мають не тільки теоретико-утилітарний характер, але й неодмінно відображують напрями діяльнісного, праксіологічного пізнання, яким виступає реалізація розвідувальної функції оперативно-розшукової діяльності органів внутрішніх справ. Перенесення домінант з галузі суто теоретичного до галузі теоретико-прикладного знання, означає, за нашим переконанням, вибір орієнтирів, які застосовуються у теоретичних дослідженнях, для цілей практики.

Ефективна протидія злочинам особливо її організованим формам неможлива без розуміння тих процесів, які відбуваються у злочинному середовищі або навпаки створенні необхідних умов для документування фактів протиправної діяльності тощо. У зв'язку з цим органи внутрішніх справ стикаються з необхідністю з'ясування умов формування та існування організованих злочинних формувань, обраних ними механізмів вчинення злочинів, рольової участі у цьому процесі кожного учасника злочинного угруповання, руху тіньових та певних легальних фінансових потоків, які є підґрунтям існування цих угруповань або навпаки предметом їх злочинних інтересів, функціонування інфраструктури організованої злочинності тощо. Організація протидії їх злочинній діяльності вимагає добування, аналітичної обробки та використання оперативно-розшукової інформації, одержаної у тому числі у із застосуванням оперативних та оперативно-технічних засобів, з метою своєчасного запобігання, виявлення і нейтралізації реальних та потенційних загроз національним інтересам України [10, с. 104]. Це потребує від оперативних підрозділів органів внутрішніх справ активного використання, в рамках чинного законодавства, негласних методів оперативно-розшукової

діяльності та специфічних засобів отримання оперативної інформації, документування фактів протиправної діяльності, що у своїй сукупності складають сутність розвідувальної функції оперативно-розшукової діяльності ОВС [10, с. 105]. Ситуація актуалізується ще й тим, що сьогодні, в умовах формування нової парадигми оперативно-розшукової діяльності, багато питань потребує нових ґрунтовних наукових досліджень.

На сьогодні в теорії ОРД немає єдності у визнанні розвідувальної функції оперативно-розшукової діяльності органів внутрішніх справ. Відсутнє науково обґрунтоване поняття та визначення напрямів реалізації розвідувальної функції оперативно-розшукової діяльності органів внутрішніх справ. Розвідувальна функція оперативно-розшукової діяльності органів внутрішніх справ не досліджувалася з точки зору феноменологічного, синергетичного та гносеологічного підходів. Не проводилася класифікація видів розвідувальної функції. Потребує вдосконалення правовий тезаурус теорії оперативно-розшукової діяльності стосовно питань реалізації розвідувальної функції оперативно-розшукової діяльності органів внутрішніх справ [10, с. 106].

За нашим переконанням, розвідка, з точки зору методологічного підходу, виступає однією з функцій оперативно-розшукової діяльності ОВС. Оперативними підрозділами органів внутрішніх справ розвідувальна функція реалізується шляхом використання системи розвідувальних, пошукових, інформаційно-аналітичних заходів, у т.ч. із застосуванням оперативних та оперативно-технічних засобів, спрямованих на своєчасне запобігання, виявлення і нейтралізацію реальних та потенційних загроз національним інтересам України від злочинності [1, с. 159].

Завданнями, які вирішуються під час реалізації розвідувальної функції оперативно-розшукової діяльності органів внутрішніх справ вбачаються: добування, аналітична обробка та надання уповноваженим органам державної влади інформації про стан та можливий розвиток злочинності у державі для її використання в законодавчій, правоохоронній та виконавчій діяльності держави; сприяння здійсненню державної політики України з протидії злочинності; протидія діяльності організованих злочинних угрупувань, проникненню їх членів до органів державної влади та поширення їх впливу на процеси, що відбуваються в державі та суспільстві; запобігання реалізації реальних загроз національним інтересам з боку злочинності, упередження явищ і чинників, що ними викликаються і створюють потенційну загрозу національним інтересам і національній безпеці України; розробка і реалізація заходів із нейтралізації та ліквідації організованих злочинних угрупувань, створення необхідних умов для їх викриття іншими оперативно-розшуковими та кримінально-процесуальними засобами; участь у боротьбі з міжнародною організованою злочинністю, в тому числі з тероризмом та іншими формами екстремістської діяльності, незаконним обігом наркотичних засобів, незаконною торгівлею зброєю і технологією її виготовлення, торгівлею людьми, незаконною міграцією [1, с. 162].

За нашим переконанням, кримінальна розвідка – це складова оперативно-розшукової діяльності органів внутрішніх справ, що являє собою вид діяльності оперативних підрозділів ОВС з пошуку, отримання, фіксації, оцінювання, прогнозування та використання інформації за допомогою системи розвідувальних, пошукових, інформаційно-аналітичних заходів, у т.ч. із застосуванням оперативних та оперативно-технічних засобів, спрямований на своєчасне запобігання, виявлення і нейтралізацію реальних та потенційних кримінальних загроз суспільній безпеці, захист особи, держави і суспільства від злочинності [1, с. 160].

Підсумовуючи викладене, необхідно зазначити, що на сьогодні подальші наукові дослідження питань реалізації розвідувальної функції оперативно-розшукової

діяльності органів внутрішніх справ мають бути спрямовані на аналіз історичних етапів становлення розвідки як специфічного виду діяльності держави; розкриття генезису розвідувальної функції оперативно-розшукової діяльності органів внутрішніх справ; визначення стану наукової розробленості проблем реалізації розвідувальної функції оперативно-розшукової діяльності органів внутрішніх справ; обґрунтування методологічних засад розвідувальної функції оперативно-розшукової діяльності органів внутрішніх справ; надання характеристики злочинного середовища та його інфраструктури як об'єктів реалізації розвідувальної функції оперативно-розшукової діяльності органів внутрішніх справ; аналіз стану регламентації розвідувальної функції поліцейських органів у міжнародно-правових актах; конкретизацію напрямів законодавчого забезпечення розвідувальної функції оперативно-розшукової діяльності органів внутрішніх справ в Україні; визначення шляхів вдосконалення нормативного регулювання розвідувальної функції оперативно-розшукової діяльності органів внутрішніх справ в Україні; систематизацію напрямів інформаційно-аналітичного забезпечення реалізації розвідувальної функції оперативно-розшукової діяльності органів внутрішніх справ; доведення особливостей координації та взаємодії органів внутрішніх справ при реалізації розвідувальної функції оперативно-розшукової діяльності тощо.

Слід зауважити, що сьогодні нагально необхідні науково обґрунтовані підходи до вирішення завдань, які стоять перед правоохоронними органами, та подальші фахові дослідження в галузі оперативно-розшукової діяльності, які б сприяли забезпеченню своєчасного виявлення, припинення та розслідування злочинів. Саме тому, вважаємо, що становлення в межах оперативно-розшукової діяльності органів внутрішніх справ окремого напряму – кримінальної розвідки кардинально посилить протидію злочинам, підвищить ефективність роботи з притягнення до кримінальної відповідальності осіб, причетних до їх учинення, своєчасного виявлення, прогнозування та подолання загроз криміналізації суспільства.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Албул С. В. Концепція розвитку кримінальної розвідки органів внутрішніх справ України / С. В. Албул, О. Є. Користін // Південноукраїнський правничий часопис. – 2015. – № 1. – С. 158–163.

2. Бабенко А. М. Запобігання злочинності в регіонах України: концептуально-методологічний та праксеологічний вимір : монографія / А. М. Бабенко. – Одеса : ОДУВС, 2015. – 416 с.

3. Киричок О. Б. Філософія : підручник / О. Б. Киричок. – Полтава : РВВ ПДАА, 2010. – 381 с.

4. Вербець В. В. Методологія та методика соціологічного дослідження: навчально-методичний посібник. – Друге вид. доп. і перероб. – Рівне : РДГУ : Інститут соціальних досліджень, 2008. – 231 с.

5. Пазенок В. С. Філософія : підручник / [Електронний ресурс] / Режим доступу до джерела : http://pidruchniki.ws/1662060752061/ filosofiya/ filosofiya_-_pazenok_vs

6. Філософія права: підруч. для студ. юрид. вищ. навч. закл. / О. Г. Данильяк, О. П. Дзьобань, С. І. Максимов та ін. / за ред. д-ра філос. наук, проф. О. Г. Данильяна. – Харків : Право, 2009. – 208 с.

7. Скакун О. Ф. Теорія держави і права: підручник / О. Ф. Скакун. – К. : Алерта ; КНТ ; ЦУЛ, 2009. – 520 с.

8. Рабінович П. М. Методологія вітчизняного праводержавознавства // Юридичний вісник України. – № 45 (385). – 2002. – С. 2–3.

9. Албул С. В. Новелізація методології оперативно-розшукової діяльності органів внутрішніх справ в контексті реалізації розвідувальної функції // Оперативно-розшукова діяльність та кримінальний процес: теоретико-праксиологічний дискурс щодо їх співвідношення в умовах реформування органів внутрішніх справ України: Матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (Одеса, 22–23 квітня 2015). – Одеса : ОДУВС, 2015. – С. 5–7.

10. Albul S. Epistemology intelligence functions operational and investigative activities of internal affairs // The Genesis of Genius : Scientific and educational journal. – Switzerland : Genève, 2014. – № 2. – p. 103–108.

УДК 355.424.5 : 351.74

СУЧАСНІ РОЗРОБКИ СПЕЦІАЛЬНОЇ АВТОМОБІЛЬНОЇ ТЕХНІКИ ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СЛУЖБОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ВІЙСЬК ПРАВОПОРЯДКУ

Вайда Тарас Степанович,
кандидат педагогічних наук, доцент,
начальник кафедри спеціальної фізичної та вогневої підготовки,
(Херсонський факультет Одеського державного університет внутрішніх справ,
м. Херсон, Україна)

В статті проведено критичний огляд сучасних розробок автотранспортної галузі щодо забезпечення підрозділів правоохоронних органів спеціальною технікою для службово-бойової діяльності військ правопорядку. Здійснено аналіз тактико-технічних характеристик броньованих й спеціальних автомобілів вітчизняного та закордонного виробництва.

Надано рекомендації підрозділам МВС України щодо можливості цільового укомплектування органів внутрішніх справ спеціальним автотранспортом з метою забезпеченням їх готовності до належної охорони громадської безпеки під час супроводження масових заходів та проведення антитерористичної операції.

Ключові слова: спеціальна автомобільна техніка, війська правопорядку, службово-бойова діяльність, безпека, броньований транспортний засіб.

СОВРЕМЕННЫЕ РАЗРАБОТКИ СПЕЦИАЛЬНОЙ АВТОМОБИЛЬНОЙ ТЕХНИКИ ДЛЯ ОБЕСПЕЧЕНИЯ СЛУЖЕБНО-БОЕВОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ ВОЙСК ПРАВОПОРЯДКА

Вайда Тарас Степанович,
кандидат педагогических наук,
начальник кафедры специальной физической и огневой подготовки
(Херсонский факультет
Одесского государственного университета внутренних дел,
г. Херсон, Украина)

В статье проведен критический обзор современных разработок автотранспортной отрасли в контексте обеспечения подразделений правоохранительных органов специальной техникой для служебно-боевой деятельности войск правопорядка. Осуществлен анализ тактико-технических характеристик бронированных и специальных автомобилей отечественного и заграничного производства.